

La inclusió

La inclusió pot ésser expressada, en català, per un bon seguit de verbs: incloure, encloure, contenir, comprendre, abraçar, agrupar, integrar, comptar... I no els diem pas tots, és clar. Però si els suficients, creiem, per a expressar tots els casos i tots els matisos de la inclusió i de les idees afins, com la de la percepció.

Un barbarisme del qual no hem acabat de desempallegar-nos en l'expressió d'aquestes dues idees afins —la inclusió i la percepció—, és el que representa el verb «abarcar», que encara que ha estat prou denunciat, no deixa, periòdicament, de fer acte de presència als nostres textos, fins i tot en alguns de ben pulcres i acurats.

De fet, «abarcar» significa, exactament, abraçar, i es pot dir que en tots els casos es pot traduir —o substituir— per aquest verb: en primer lloc, naturalment en el seu sentit propi de «cenyir amb els braços» i també en l'expressió de les dues idees a què ens hem referit, la inclusió (La filosofia abraça les altres ciències) i la percepció (Abraçava l'horitzó amb la mirada). Com que tendim a associar estretament el significat i l'ús del nostre verb abraçar amb els del castellà «abrazar», que és el que expressa habitualment el sentit de «cenyir amb els braços», oferim una certa resistència a recórrer a abraçar en els casos en què en castellà se sol usar «abarcar». Però, tal com hem vist, abraçar posseïx també aquests altres sentits.

Ara: no cal, certament, que ens cenyim rigorosament a l'esquema del castellà. Incloure, contenir i comprendre són, potser, preferibles a abraçar, si més no, en alguns casos. Expressant la percepció abraçar ens sembla molt adequat. Però també es pot alternar amb copsar, percebre, veure, distingir... I tampoc no els diem pas tots.

ALBERT JANE